

LIBRIS

FEMINISM

BUDGET

DEADLINE

RELATIONS

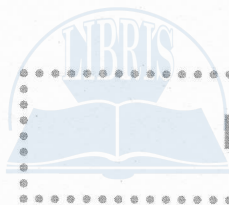
POLITICS

SEX

corporatist de ROMÂNIA

IRINA doțu

MINERVA

Irina Doltu

Corporatist de România

Lucrez într-o lume mare
și totuși atât de mică

Editura Minerva • București, 2016

Tabla de materii

Începuturi.....9

Capitolul 1. Prima mea slujbă.....14

Capitolul 2. Compania sufletului meu.....19

Capitolul 3. O nouă filă.....48.

Capitolul 4. Angajat, sau antreprenor?.....73

Capitolul 5. Femeia: la muncă, sau la cratiță?.....87

Capitolul 6. Prietenia și sexul la birou.....107

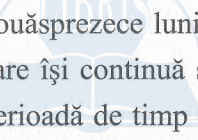
Capitolul 7. De-ale corporatiștilor.....125

Începuturi

Am absolvit Academia de Științe Economice, Facultatea de Economie Agroalimentară și a Mediului. Când eram mică, visul meu nu a fost o nuntă mare, cu un prinț frumos, bogat și devreme acasă, așa cum vedeți prin filme, ci să studiez în străinătate. Am fost ceea ce se poate numi, în ziua de azi, o „tocalară”: îmi plăcea să iau note mari și învățam pe rupe (aș putea adăuga la aceste ingrediente și faptul că mama a fost profesoară și nu accepta cu ușurință notele proaste).

Plecând de la aceste premise, în anul trei de facultate am obținut o bursă Erasmus pentru Mulhouse, Franța. Fericire mare pentru mine, tristețe fără margini pentru părinții mei la gândul că voi fi plecată de acasă timp de un an. Până la urmă, s-a dovedit că ai mei au avut ceva dreptate, concluzie la care am ajuns încă din prima seară, când niște necunoscuți au încercat să intre peste mine în camera de cămin. Atunci m-am gândit: „Ce naiba a fost în capul meu?” Și tot eu mi-am răspuns: „Această experiență mă va ajuta cu siguranță în viitor, în cariera mea“. Și de ce nu m-ar ajuta, având în vedere că însuși simplul fapt de a studia peste hotare îmi demonstrează capacitatea de adaptare la un mediu complet nou și la situații noi, un aspect căutat de angajatori. Chiar și statisticile erau de partea mea: în Statele Unite, 97% dintre cei care au studiat în străinătate reușesc să își găsească un loc de muncă în primele

douăsprezece luni de la absolvire, în vreme ce doar 49% dintre cei care își continuă studiile în SUA reușesc să se angajeze în aceeași perioadă de timp (conform unor statistici realizate de University of California). În același timp, din cei care studiază în străinătate, 25% reușesc să obțină salarii inițiale mai mari decât cei care și-au finalizat studiile în țară. Și dacă acest lucru se întâmplă în țara care are sistemul educațional cu cele mai multe universități aflate în topurile mondiale, de ce nu ar fi posibil și în România?

Și iată-mă, după un an, întoarsă în țară, fără nicio idee despre viitoarea mea carieră. Nu am niciun talent, nicio aptitudine specială, în schimb, sunt ambițioasă și vreau să câștig mulți bani. Răspunsul a venit de la sine: *vreau să lucrez în mediul bancar.*

Am realizat rapid că facultatea pe care aveam să o absolv nu mă va ajuta să-mi ating scopul, adică un job în bancă, așa că am făcut ceea ce trebuia să fac: m-am înscris la master în Finanțe-Bănci (mai multă carte). Mai mult, am ales un master ce se desfășura pe o perioadă de doi ani, dar care, din punctul meu de vedere, merita, pentru că toate cursurile urmau să se țină în limba franceză. Am avut însă parte de o dezamăgire, pentru că, pe durata întregului ciclu de master, nu am avut decât un invitat francez, care, până la urmă, și-a ținut prelegerea în engleză, deoarece colegii mei erau familiarizați cu această limbă.

În anul 2003 eram masterandă cu acte în regulă și încrezătoare că, având un CV bun (că doar învățasem un an în Franța), urma să-mi găsesc, rapid și fără probleme, o slujbă într-o bancă. O nouă etapă, o nouă dezamăgire: opt luni mi-am căutat de lucru. Am fost la toate târgurile de joburi organizate la ASE, Politehnică, Teatrul Național, Sofitel și în alte locuri. Mă axam pe bănci, dar și pe societăți cu capital francez. După ce am epuizat târgurile, am trecut la abordarea

prin poștă: mi-am trimis CV-ul, împreună cu scrisoarea de intenție, la șaptesprezece bănci.

Știam că nu eram singura în această situație, ca mine fiind mii de tineri, unii chiar având experiență. Printre ei se afla, de exemplu, și prietena mea Andreea, care își dorea la fel de mult să lucreze într-o bancă. După câțiva ani în domeniul telefoniei mobile și câteva traininguri, era conștientă de cât de greu este să răzbați prin hățișul de relații și simpatii care se creează deasupra rețelei profesionale, dar, în același timp, despre cât de organizați și eficienți sunt membrii acesteia. Astfel, se hotărâse să se promoveze singură și să-și acorde pe deasupra și o mărire de salariu, dar în altă parte. Și-a trimis CV-ul, iar o bancă olandeză a chemat-o pentru o poziție inferioară celei pe care se situa, urmând ca imediat (oh, instantaneu!) să fie recrutați oameni, să se creeze echipa și ea „să primească tot ce a visat vreodată“. Și aici începe povestea ei:

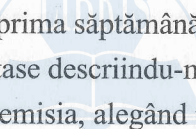
„Îmi aduc aminte că era cât pe ce să plec de la unul dintre interviurile susținute la această corporație, pentru că viitorul meu manager a întârziat o jumătate de oră fără să anunțe. Ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, dar am pus pe celălalt talger oportunitatea de a lucra în mediul bancar (făcusem Finanțe-Bănci și mi se părea împlinirea tuturor visurilor oricărui muritor) și mai ales oportunitatea de a scăpa de actuala mea șefă, care avea o personalitate dublă: când apunea soarele, nu știu în ce se prefăcea, dar ziua era Necuratul însuși. Deodată, deschidea ochii negri mari și bulbucăți și din gură i se revărsau șuvoaie de urlate și înjurături. Când erai chemat în biroul ei, în general, îți luai rămas-bun de la toată lumea, le telefonai părinților și soțului, le spuneai că îi iubești și plecai fără să știi dacă aveai să îi revezi. Orice ai fi făcut, nu putea fi bine, pentru că era sub cerințele din fișa postului, sub ceea ce se aștepta de la tine și, dacă

niciunul dintre aceste motive nu ținea, erai sub potențialul tău propriu și personal, pe care, din rea-voință și ca să o înnebunești pe ea, îl desconsiderai în mod sfidător.

Toți team leaderii aflați în subordinea ei decideau, unul după altul, să își dezvolte cariera în altă parte. Nu am înțeles niciodată de ce lanțul trofic managerial situat deasupra ignora plecările. Bănuiam însă, ca și ceilalți, că le șoptea directorilor bârfe oribile despre cât de incompetenți și răuvoitori erau subordonații ei. Cum se făcea însă că o credeau? Cum puteau crede că angajații perfecți, promovați coordonatori tot de ei, deveniseră peste noapte trădători? Care, pe deasupra, aveau dificultăți în a pleca într-o altă companie de telecomunicații pentru că semnaseră câteva volume în care jurau, pe toți sfinții și pe toate salariile și bonusurile viitoare, că nu vor duce la concurență înțelepciunea «turnată» în ei. Cred, de asemenea, despre fosta mea șefă că punea mătrăgună în dozatorul de cafea și că avea păpuși cu ace pentru fiecare dintre noi. Mai cred că șterpelea găini negre și numai ea știe ce le făcea.

Cam la un an după ce am plecat din firmă, spre marea mea satisfacție, dar și ciudă, a plecat și ea. La concurență. Am decis să dau uitării numele de cumplită amintire al acestei persoane, fiind încărcat de conotații negative. Să îi spunem, fără nicio legătură cu faptele și cu personajele reale, Anca.

Înclinația spre religiozitate m-a făcut să aleg cu pioșenie perspectivele în bancă. Am dat o minipetrecere la fostul loc de muncă și le-am împărțit tuturor colegilor câteva kilograme dintre cele mai bune prăjituri de la Cofetăria Ana, ca să înțeleagă toată lumea cât de fericită eram și cum îmi croisem un viitor excepțional cu mâna mea (ha-ha, se poate, *arrivederci!*). Printre altele, am primit de la colegi o butelcă de argint pentru whisky și un pistol artizanal.

În prima săptămână la noul loc de muncă, ofițerul de HR, care mă recrutase descriindu-mi în culori roz diafane viitorul meu bancar, și-a dat demisia, alegând perspective mai bune.

După prima lună la noul job, mă uitam lung la pistolul artizanal, dorindu-mi să fi fost adevărat. Dădusem peste o nouă șefă, una căreia Anca ar fi putut să îi fie un mărunțel discipol.“

Ca și în cazul Andreei, nici pentru mine prima ofertă de lucru nu a venit din partea mult râvnitei instituții denumite „Bancă“, ci de la o companie de telecomunicații. Nu era exact ceea ce-mi doream, dar era totuși o slujbă și, cel mai important, un început.